

- Teine osa: Üldkohus on punktides 169–175 õigusnormi rikkunud seoses õigusliku aluse puudumisega Saksa õiguses.
 - Kolmas osa: Üldkohus on punktides 175–177 õigusnormi rikkunud seoses lahknevate õiguslike seisukohtadega Saksamaal.
 - Neljas osa: Üldkohus on punktides 178–182 õigusnormi rikkunud seoses erandi kohaldamisega Saksamaal.
 - Viies osa: Üldkohus on punktides 183–190 õigusnormi rikkunud seoses piirkondlike ametiasutuste põhjendustega.
 - Kuues osa: Üldkohus on punktides 191–195 õigusnormi rikkunud seoses vajadusega uurida aluseks olevat õiguslikku raamistikku.
 - Seitsmes: Üldkohus on punktides 196–202 õigusnormi rikkunud seoses Saksamaa piirkondlike ametiasutuste õigusliku tõlgendusega, mis põhineb „analoogia alusel tehtud järeldusel“.
- 5) Üldkohus on õigusnormi rikkunud, kui ta lükkas tagasi apellandi lisaargumendid, et põhjendada järeldust, et komisjonil ei olnud „tõsiseid raskusi“.
- Esimene osa: Üldkohus on punktides 222–229 õigusnormi rikkunud, kui ta lükkas tagasi apellandi argumendi asjaolu kohta, et riigisisene õigus ei pane ametiasutuste kohustust trahvi määrata.
 - Teine osa: Üldkohus on punktides 231–234 õigusnormi rikkunud, kui ta eiras apellandi argumenti seoses Euroopa Kohtu otsusega kohtuasjas Radlberger ja ELTL artikli 34 rikkumisega.
- 6) Üldkohus on punktis 238 õigusnormi rikkunud, kui ta tühistas kogu komisjoni otsuse, sh käibemaksu puudutava osa.

Euroopa Komisjoni 19. augustil 2021 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (esimene koda) 9. juuni 2021. aasta otsuse peale kohtuasjas T-202/17: Calhau Correia de Paiva versus komisjon

(Kohtuasi C-511/21 P)

(2022/C 2/20)

Kohtumenetluse keel: inglise

Pooled

Apellant: Euroopa Komisjon (esindajad: B. Schima, I. Melo Sampaio ja L. Vernier)

Teine menetlusosaline: Ana Calhau Correia de Paiva

Apellandi nõuded

Apellant palub Euroopa Kohtul:

- tühistada edasikaevatud kohtuotsus;
- lükata tagasi esimese kohtuastme hageja esitatud hagi teine, kolmas ja neljas väide;
- saata kohtuasi tagasi Üldkohtusse, et ta teeks otsuse esimese kohtuastme hageja esitatud hagi esimese ja viienda väite üle; ning
- otsustada kohtukulude kandmine edaspidi.

Väited ja peamised argumendid

Käesolevas apellatsioonkaebuses on vaidlustatud edasikaevatud kohtuotsuse punktid 54–58, st see osa kohtuotsusest, mis käsitleb küsimust, kas õigusvastasuse väide, mille hageja kõnesoleva konkursi keeltekasutuse korra kohta esitas, oli vastuvõetav.

Komisjon esitab oma apellatsioonkaebuses üheainsa väite, mille kohaselt Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta järeldas, et oli olemas tihe seos vaidlustatud otsuse põhistuse ja konkursiteates paika pandud keeltekasutuse korra vahel, tunnistades sellega, et selle keeltekasutuse korra peale esitatud õigusvastasuse väide oli vastuvõetav.

Apellatsioonkaebuse ainus väide on jagatud kolme ossa.

1. Esiteks kvalifitseeris Üldkohus asjaolud edasikaevatud kohtuotsuse punktis 54 õiguslikult vääralt, kui ta tuletas hindest, mille hageja sai üldpädevuse „Kommunikatsioon“ eest, tiheda seose kõnesoleva konkursi keeltekasutuse korra ja vaidlusaluse otsuse põhistuse vahel.
2. Teiseks kvalifitseeris Üldkohus asjaolud edasikaevatud kohtuotsuse punktides 55-57 õiguslikult vääralt, tunnistades tiheda seose olemasolu sel alusel, et võrreldes emakeelega on kandidaadil on raskem teha test oma teises keeles. Samuti moonutas Üldkohus tõendeid, jättes tähelepanuta asjaolu, et kõnesoleval juhtumil olid inglise ja prantsuse keel need kaks muud keelt, mida hageja kõige paremini valdas. Teise keele valiku piiramine inglise, prantsuse ja saksa keelega ei saanud teda seega kuidagi ebasoodsamasse olukorda panna.
3. Kolmandaks ja viimaseks kvalifitseeris Üldkohus asjaolud edasikaevatud kohtuotsuse punktis 58 vääralt, põhjendades tiheda seose olemasolu samuti asjaoluga, et hagejal tuli teha kirjalik test muud klaviatuuri abil kui QWERTY-PT, millega ta oli harjunud. Esiteks ei ole see seotud vaidlusaluse otsuse põhistusega. Teiseks, ehkki EPSO teeb kättesaadavaks piiratud hulga klaviatuurikonfiguratsioone (AZERTY, QWERTY-EN ja QWERTZ-DE), on see konkursi keelte kasutuse korrast eraldiseisev küsimus.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Landgericht Mainz (Saksamaa) 31. augustil 2021 – ID versus Stadt Mainz

(Kohtuasi C-544/21)

(2022/C 2/21)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Landgericht Mainz

Põhikohtuasja pooled

Hageja: ID

Kostja: Stadt Mainz

Eelotsuse küsimused

1. Kas liidu õigusest, eelkõige [ELL] artikli 4 lõikest 3, ETL artikli 288 kolmandast lõigust ja artikli 260 lõikest 1 tuleneb, et Euroopa Parlamendi ja nõukogu 12. detsembri 2006. aasta direktiivi 2006/123/EÜ teenuste kohta ⁽¹⁾ siseturul (edaspidi „teenuste direktiiv“) artikli 15 lõikel 1, lõike 2 punktis g ja lõikel 3 on eraõiguslike isikute vahel pooleliolevas kohtumenetluses vahetu õigusmõju sellisel, et viidatud direktiiviga vastuolus olev saksa 1996. aasta arhitekti- ja inseneriteenuste tasu määruuse 2002. aasta redaktsiooni (Verordnung über die Honorare für Architekten und Ingenieurleistungen von 1996 in der Fassung von 2002; edaspidi „HOAI 2002“) § 4 säte, mille kohaselt on arhitektide ja inseneride projekterimis- ja järelevalveteenuste tasu suhtes viidatud määruuses kehtestatud miinimummäärad – välja arvatud teatud erijuhtudel – siduvad ning miinimummäärast väiksema tasu kokkulepe arhitektide või inseneridega sõlmitud lepingutes on kehtetu, ei ole enam kohaldatav, ja seda ka siis, kui tegemist on 2004. aastal, seega enne teenuste direktiivi vastuvõtmist sõlmitud arhitektilepingust tulenevate tasunõuetega?